

Sbor Českobratrské církve evangelické v Horních Počernicích

Sborový dopis 3/2011

ročník X

adventní číslo vychází 10. prosince 2011

Adventní zamyšlení

... poslal Ježíš dva učedníky a řekl jim: „Jděte do vesnice, která je před vámi a hned naleznete přivázanou oslici a s ní oslátko. Odvažte je a přiveďte ke mně ... To se stalo, aby se splnilo, co je řečeno ústy proroka: „Povězte dceři síónské: Hle, král tvůj přichází k tobě, tichý a sedící na oslici, na oslátku té, která je podrobena jhu.“ Učedníci šli a učinili, jak jim Ježíš přikázal.

Matoušovo evangelium 21, 1-2 a 4-6

„Hle, král tvůj přichází k tobě, tichý, sedící na oslici...“.

Tento adventní text se mi, sestry a bratři, vybavil, když jsem před dvěma lety navštívil římské Forum Romanum. Stál jsem se zvláštním pocitem na dlažbě, která pamatuje příjezdy pyšných římských triumfátorů, kteří mocí a silou svých legií dobývali jednu část světa za druhou. Dnes z této moci a síly zůstaly jen rozvaliny. A pak jsem si tam vybavil i všechny ty parádemarše a triumfální vítězné průvody, které potřebuje snad každá totalita, od té římské až po ty, kterými jsme prošli ve 20. století. A co z té pyšné a prázdné slávy zbylo?

V evangeliu je to úplně jinak. Když přichází král Ježíš, není v tom triumfálního vůbec nic. Neřinčí při tom zbraně ani nedupou váleční koně. Celý Ježíšův příjezd do Jeruzaléma je spíš až provokativně neatraktivní. Jedinou pozoruhodností je, že se v něm naplňuje slovo dávného biblického proroka, které ukazuje k tomu, co přichází z království, které se naprosto vymyká běžným měřítkům síly a úspěchu, na které jsme si někdy už tak nebezpečně zvykli.

Tady jde o to, co přichází od Boha, který si nás nikdy nebude podmaňovat násilím a mocí, ale dodnes si získává naši dobrovolnou důvěru a naše srdce. Přichází král tichý, který blahoslaví tiché, neboť jim bude podle jeho slibu patřit tato země. Jen si všimněme, jak v tomto vyprávění samotní učedníci jenom poslušně sekundují při tom, co je už vlastně dávno připraveno. Vždyť ani náš adventní a vánoční výhled a naděje, ze které se dá skutečně načerpat

duchovní posila i v dnešním světě, nespočívá v tom, co zajímavého bychom my křesťané sami vymysleli a připravili, ale v tom, co pro nás připravil Pán Bůh a k čemu nás zve On.

Tvůj Pán přichází k Tobě jako poutník na oslu, zvířeti chudých a bezbranných, přichází nenápadně v betlémském chlévě, prchá s rodiči do Egypta mezi ohroženými, přichází jako ten, kdo slouží a dává svůj život za mnohé, jako ten, kdo ještě na kříži prosí: Bože, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí. Takto tě navštěvuje Bůh. I mezi námi se jeho působení bude projevovat vždycky spíš neokázale než atraktivně a bude nás oslovovat svým hlasem tichým a jemným, před kterým je třeba utichnout se svým ukřižným „já“ a pokusit se mu znovu pozorně naslouchat.

A tak využijme darovaný adventní a vánoční čas, abychom se tomuto tichému a jemnému hlasu Božímu ve svém nitru i ve svých rodinách a sborech otvírali. Vždyť jsme už mnohokrát poznali, že tam, kde to děláme, je to k našemu dobrému. Nenechme si tuto možnost ničím přehlušit a zastřít.

Váš Petr Firbas, kazatel sboru

Jakub Palic, 11 let

Modlitba

Kriste Ježíši,
tvá bezbrannost a vydanost
nás odzbrojuje a osvobozuje,
abychom mohli život vnímat jinak
než jako věčný boj,
abychom v druhých neviděli jen soupeře,
abychom mohli vyjít ze svých obranných pozic
a poznat svobodu a radost setkání
s člověkem i s Bohem.
Dej, ať se té svobody dovedeme chopit,
ať nás strach o radost zase nepřipraví.
Uschopni nás k lásce,
která neskončí u pěkných slov.

Akce „Krabice od bot“

V minulém čísle sborového dopisu jsme věnovali několik zamyšlení situaci na Šluknovsku. Teď v adventní době jsme se proto rádi připojili k akci nazvané „Krabice od bot“, kterou připravuje iniciativa „Světlo pro Šluknovsko“. Děti z našich rodin posílají v krabici od bot dárky stejně starým dětem ze sociálně slabších rodin v této oblasti. Sociální pracovníci vybrali asi 350 rodin, kterým budou dárky adresně doručeny. Je to aspoň malé znamení toho, že na ně myslíme a nechceme se připojovat k nebezpečně zjednodušenému černobílému vidění vzájemných vztahů. Děkuji všem rodinám v našem sboru, které se k této akci připojily.

Petr Firbas

Vánoční čas v různých pohledech:

Vánoční zpívání po skotsku

Všichni víme, že v adventní a vánoční čas se leckde doma i venku rozeznávají koledy. Dobarvují zvláštní atmosféru vánoc. V kostelech se zpívá trochu jinak. Nemluvíme o koledách, ale o vánočních písních, až bych řekl kostelních písních, i když ovšem folklór a liturgická tvorba se prolínají.

Skotsko je jiné. Církev „zapůjčila“ svůj liturgický a bohoslužebný písňový ráz i světským prostorům. Chvilí jsme si zvykali, a dost neradi, že se na nás při nákupech řinuly kostelní písně. Byly to přesně ty, které jsme potom zpívali v neděli. Zdálo se, že Skoty nenapadá, že "když je něčeho moc, tak je toho příliš".

Ve shromáždění se zpívalo s gustem a živostí. Jakoby zpívané nebylo omleté a vyzkoušené až k omšelosti mnohými roky vytrvalého opakování. Naši glasgovští v tom byli jako děti: Jedině to známé je to pravé, ba nejpravější a nezaslouží si nejmenší změnu. To už by nebylo ono. Právě na tomhle vánočním poli jsem utržil značný šrám. Předešlu, že po celou dobu jedenácti let jsem v myslí převracel, co s liturgií, a zvláště co s vánočními písničkami. Asi pro sentiment vzpomínání na ty naše doma se mi skotské nechtěly v srdci poskládat. Ale jak to tak bývá, naopak teď doma už na ně vzpomínám.

A onen šrám? Způsobila jej skutečnost, že jednou z oněch definitivně „top ten“ byla píseň „Once in Royal David's City“, tedy česky „Kdysi, v královském městě Davidově“. Její obsah je viktoriánsky rozněžnělý a lidově poetický. Dozvídáme se v ní, že svatý Spasitel byl moudrým miminkem, které ctilo a poslouchalo své rodiče, miloval svou chudičkou matičku, v jejímž něžném

Tomáš Mrklas, 6 let

náručí spočíval. Proto křesťanské děti musejí být všechny mírné, poslušné a dobré jako on. A pak se ještě se zvlhlýma očima zpívá, že ono dětátko, tak milé a něžné, je náš Pán z nebeských výšin. On vede své děti právě tam, kam sám odešel. V nebi ho nakonec uvidíme, až my - jeho děti - budeme jako hvězdy v bílém kolem něj shromáždění.

Zaradovali jsme se, když jsme ji našli parafrázovanou pod názvem „Kdysi, v nejméně známém judském městě“ v jednom z nových zpěvníků v úpravě výtečné dvojice Johna Bella a Grahama Maula. Nápěv je zachován, ale text je reálný až k syrovosti, opřený o zprávy evangelistů: Ježíš je málem synem svobodné matky. Jeho prarodiče nemohli unést, že jejich dcera má mít dítě. V písni se zpívá, že Ježíš je králem nejchudších a nejméně svatých.

Jenomže po domácí radosti nad zajímavým objevem Eva Adamovi našeptala, aby jablko nakousnul: Daniela mně příšpitla, ať text rozmnožím a dám píseň zpívat na vánoce. Radostně jsem na slovo poslechl - a to byl malér! Opsal jsem ji a k ní jsem přidal ještě jednu, kterou jsme pak zpívali první adventní neděli. Ona inkriminovaná měla přijít na řadu příště. Ale leckdo si už první adventní neděli text „Kdysi, v nejméně známém judském městě“ přečetl. A právě ti pilní čtenáři se zhrozili.

Na staršovstvu jsem pak dostal co proto: „Tohle že se má zpívat!?“ Pochopil jsem, že sborové govanhillské klany se spojily v jeden šik. Zneuctili jsme jejich folklór!

Pošlapali jsme něžnost poezie! Dotkli jsme se jejich srdcí, která zřejmě stále tloučou ve viktoriánském rytmu.

Na svou obhajobu jsem četl úryvky z Matouše a Lukáše a ukazoval na výkladovou linii.

Ne! Tak neurvalý text se prostě nesmí zpívat! Pak už jsem jen v zoufalství odkazoval na zřízení Skotské církve, kde liturgický pořádek je zcela v ruce faráře. Na tom jsme skončili.

Ale ne tak docela. Na konci schůze povstala jedna z mých nejbližších, jménem Helen, s otázkou: „Ale vždyť jsme nedořešili problém zpívání v neděli. Jak to bude?“

A já musel prohlásit to, co bylo nutné - že píseň zpívat nebudeme.

„A kdo to vlastně rozhodl? Vždyť jsme nehlasovali!“

„Já jsem to rozhodl.“

„Ale vždyť ty jsi byl pro to ji zpívat!“

„To je pravda, jenomže já si ji můžu zazpívat doma, kdežto vy ji nikdo zpívat nechcete.“

Tvářil jsem se, že jsem vyhrál bitvu - ovšem po prohrané válce, válce o vánocích.

Tomáš Bísek

Zrcadlo - obecná úvaha s vánočním appendixem

Zrcadlo je zrádné, člověk se před ním musí mít na pozoru. Vidíme v něm skutečné věci, ale přesto ne opravdové, jen jejich odraz. Mám se zrcadly několik zkušeností. Vybíral jsem si jednou v obchodě zboží, šel podle regálu a před sebou uviděl to, co se mi líbí. Postrčil jsem vozík – a rána! Čelní srážka s protijedoucím vozíkem. Vzedmula se ve mně zlost, ale hned jsem ji přemohl a chtěl říct Promiňte. Podívám se na toho piráta uliček – jaké překvapení, to jsem já a můj vozík! Regál táhnoucí se do daleka byl odraz v zrcadle a to hezké zboží jsem vlastně právě přešel a viděl jej z druhé strany v zrcadle.

V jiném obchodě zalarmovala mou ostražitost zrcadla nad regály, kde jsem shora viděl sám sebe sklánět se nad zbožím, a na sloupech, kde jsem se viděl víckrát; na okamžik jsem ztratil orientaci, kudy jít, abych do regálu – skutečného nebo zrcadlíčího se - nevrazil.

Někteří návrháři se vyžívají v přetváření obyčejné samoobsluhy v matoucí labyrint pomocí zrcadel. Možná chtějí vzbudit zdání velikosti a bohatosti regálů a celého vnitřního prostoru menších obchodů, ale fakticky spíš dezorientují.

Zrcadla jsou v kabinkách na zkoušení šatů, na toaletách, tvoří výplně dveří či prostě dekorují stěny různých budov. S překvapením jsem si uvědomil, že pokud je zrcadlo tak velké, že zachytí postavu člověka, zeštíhluje. Nepatrně, na první pohled si to neuvědomíte. Máte jen pocit, že dnes vypadáte zvlášť dobře, to břicho přece jen není tak vyboulené a nohy tolik nepřipomínají hrocha. Hned se díváte na svět sebevědoměji a s úsměvem. A to je ta správná nálada něco hezkého si koupit nebo si dát dobré jídlo. Obchodníkovi se investice do neznatelně zakřiveného, leč jinak dokonalého zrcadla rychle vrátí.

Zrcadlo vezme vaši tvář a vrátí vám ji jinou. Někdy vás kaz zrcadla nevyvede z rovnováhy, protože je hned zřejmý. Jindy chvíli zkoumáte sebe i zrcadlo, než vypátráte, komu patří ta skvrnka. A občas vůbec nepřijdete na to, že vás zrcadlo klame.

Začínám chápat, proč někteří Afričané, hlavně ti, co ještě neokusili městskou civilizaci, nemají rádi fotografování (jehož princip reprezentuje *zrcadlovka*!) a nervózně se zachvívají, když jim ukazujete jejich fotografii. Rozpaky zakrývají bláznivým smíchem, nebo zamračeným odmítnutím fotografování. Samozřejmě poznávají obrázek skutečnosti, ale u své tváře si nejsou jisti. Co když je nějak změněna? A neotvírá skrytá změna tváře vrátka něčemu zlému, co do člověka vstoupí? „Jsem to OPRAVDU já? Jak mohu tušit, co ta malá mašinka v ruce nedůvěryhodného bělocha dělá?“ Neumí to pojmenovat, ale bojí se. A nastavte jim dost velké zrcadlo, aby v něm dobře viděli svůj obličej – často se rychle odvrátí. Nebojí se své tváře, ale oklamání magie.

Už vím, že jejich strach není směšný, protože je to obava ze změněné reality. My bychom se také měli mít na pozoru před fotografiemi a zrcadly, protože mohou zkreslovat realitu a tím nás skrytě manipulovat. Reklamní fotografie zkrášlují věci, člověka i svět, zkřivené zrcadlo množí či větví prostor, mění tvary, může nás postavit na hlavu. Myslím teď už na tištěné, televizní a internetové dokumenty, které nám, slovy socialistických hlasatelů, nastavují zrcadlo skutečnosti – ale jak křivé?

Jak snadno se necháváme ošálit! – a smějeme se povýšeně těm, kteří se zrcadel obávají! Vánoční obchodní strategie patří k těm nejrafinovanějším a nejagresivnějším. Necháme si vsugerovat, že čím víc peněz za dárky a pozlátka, tím víc bude lásky kolem vánočního stroměčku? Jak dlouhá je cesta z obchodního centra do Betléma, kde se Bůh sklání k lidským srdcím? Co uvidíme, když se odvážíme pohledět do zrcadla, které člověku nastavuje Bůh a které nic nezakresluje?

Martin Hrubeš

Vánoční stroměček – umělý či živý?

Proč se takto ptát? – Protože člověk je pověřen být šafářem této země a je dobré si podobné otázky klást.

Umělý vánoční stromek vyřeší problém stroměčku na několik let. Navíc umělé stromky, které jsou dnes v nabídce už nevypadají tak uměle. Někdy je dokonce docela těžké rozeznat jaký stroměček to je. Živý stroměček se však prozradí vůní.

Umělý vánoční stromek je také příznivější pro naši kapsu (pokud nemáme svůj les). Za cenu vzrostlého pravého stroměčku můžeme pořídit umělý stromek, který nám bude sloužit několik let. Takže když vypadají stejně, stojí méně, mohou nám zdobit domov rok za rokem a navíc zabraňují kácení živých stromků ... měli bychom se postavit do fronty a koupit umělý stromek? No, možná ne. Kácení živých stromů se může zdát jako něco naprosto neekologického. V případě vánočních stromčků to je však ta „zelenější“ volba. Nejde totiž o to, kolik let vám stromek vydrží, ale z čeho je vyroben a jaký účinek má na životní prostředí při výrobě a také potom, když ho vyhodíme.

Materiály, z nichž se umělé stromky vyrábějí, jsou z neobnovitelných zdrojů a často obsahují i látky, které jsou zdraví škodlivé nebo látky, které mnohokrát překračují povolenou normu. Jedná se především o těžké kovy, jako je silně toxické kadmium nebo chrom. Umělé stromky patří mezi produkty, které se ve velkém množství dováží z Asie. Zde jsou normy pro užití chemikálií jiné a v některých případech ty naše přesahují až čtyřicetinasobně.

Podle propočtů výroba jednoho umělého stromku spotřebuje takové

množství kyslíku, jaké vyprodukuje několik stovek živých vánočních stromků za dobu svého růstu (cca 10 let).

Jak je to s živými vánočními stroměčky? Víme z čeho jsou – jsou přírodní a obnovitelné. I zde však můžeme poukázat na méně „zelená“ fakta. Vánoční stromky rostou 8 až 12 let a vyžadují péči. Někdy je potřeba je zalévat, často se užívají chemikálie proti škůdcům či k rychlejšímu růstu. U nás se neprodávají jen stromky vypěstované v České republice a může se stát, že si domů přinesete stromek, který byl přivezen až z Dánska, což znamená dlouhou cestu a škodlivé zplodiny. Pozitivním faktorem je, že v době růstu nám pomáhají od kysličníku uhličitého. Jeden stromek, který má obvod kmínku asi 13 cm, pohlty denně půl kg kysličníku uhličitého na metr čtvereční, což je ročně 177,6 kg/m².

Koupíme-li během deseti let deset živých stromčků nebo jeden umělý na deset let – vyváží pozitiva živého stromku to negativní u umělých? Jistě, koupí jednoho umělého stromku můžeme sice ušetřit, je však důležité vzít v úvahu ekologické hledisko.

Když se nám umělý stromek už nelíbí a vyhodíme ho, zatíží navždy naše životní prostředí. Umělé stromky se nerozloží ani za dlouhou dobu. Zůstanou navždy na našich skládkách. Nelze je recyklovat. Když je spálíme, ve výparech uniknou do atmosféry karcinogenní a další škodlivé látky. Živý vánoční stroměček můžeme po Vánocích recyklovat, je užitečný i nadále.

Daniela Bísková

Předvánoční putování do Štrasburku

Chtěl bych se podělit o zajímavý turistický zážitek, který jsem prožil v době těsně před adventní. Zúčastnil jsem se návštěvy města Štrasburk. Nešlo jen o běžnou prohlídku města, ale především o prohlídku evropských institucí sídlících v tomto městě. Štrasburk je totiž sídlem Rady Evropy a hlavním sídlem Evropského parlamentu. Měl jsem možnost si budovy prohlédnout nejen z venku, ale i zevnitř. Jde o moderní architekturu, do které ale museli obyvatelé celé Evropy nemálo investovat. Stavby jsou to sice obě dvě architektonicky zajímavé, ale hlavně v případě Evropského parlamentu naprosto nepoužitelné k jiným účelům. Myslím si, že kvůli dvanácti setkáním do roka možná nebylo potřeba postavit tak luxusní a drahou stavbu.... možná ale za několik století budou naši potomci k těmto budovám vzhlížet jinak.

Štrasburk není jen sídlem evropských institucí, ale má i své historické kouzlo. Historickou dominantou je gigantická katedrále Notre – Dame, která byla nejvyšší stavbou až do doby, kdy se začaly stavět první mrakodrapy. Když jsem do této katedrály nádherným portálem vešel, skoro jsem nedohlédl na druhý konec ke krásnému oltáři. Velice mě zaujala velkolepá kazatelna, orloj a nebo zlaté obrovské varhany. Vůbec nejúžasnější však byla akustika v katedrále. Dokonale jsem například slyšel místní děti, jak se baví při nacvičování vánoční hry, a to i přesto, že jsem stál asi tak padesát metrů od nich a obdivoval jsem kapli, jež byla velká asi jako naše celá modlitebna.

Z katedrály jsem se vydal do města. Zde jsem si všiml mimo jiné jeho dvoutvárnosti. Na jedné straně tu jsou velkolepé francouzské paláce a vily a na druhé straně malebné německé hrázděné domky. Tuto dvoutvárnost zapříčinilo to, že Štrasburk patřil střídavě Francii a Německu (nyní je francouzský od roku 1681). Když se ale zeptáte člověka žijícího na tomto území, neřekne vám, že je Němec nebo Francouz, ale že je Alasan.

Řekl bych, že Štrasburk je něco mezi Českým Krumlovem (podobá se mu spoustou starých malebných domů a obklopením vodou), dále Paříží (organizace ulic a obrovská stavba v centru) a mnoha dalším běžným německým městům.

Štrasburk se stal sídlem Evropské unie hlavně kvůli tomu, že je jedinečným symbolem evropské integrace. Po letech válčení a nevrzivosti mezi národy, církvemi a náboženstvími, zde nyní žijí pospolu ve shodě katolíci, židé i protestanti a také Němci a Francouzi (promiňte, Alsasani). Právě nad vzájemnou tolerancí a pospolitostí je dobré zamyslet se a připomenout si ji zvláště v době předvánoční.

Text i předchozí obrázek Vojtěch Mrklas (13 let)

Anketa mezi členy a náhradníky nového staršovstva

1. V Církevním zřízení se píše, že staršovstvo „ve vzájemné bratrské odpovědnosti dbá, aby život kazatelů, starších i celého sboru byl ve shodě se svědectvím Písem svatých a s církevním řádem“. Jak toto ustanovení vnímáte a jak si naplňování této role konkrétně představujete?

Daniela Bísková

V Písmu jde vždycky o člověka – Hospodin chtěl být nablízku svému lidu, Ježíš býval obklopen zástupy. Umět důraz Písma následovat není vždy snadné. Přesto mým přáním je, hlouběji se poznávat s těmi, které v neděli setkávám a navazovat s nimi osobní vztahy. Shodu se svědectvím Písma vidím v tom, když se podaří vytvořit z našeho sboru společenství, kde můžeme sdílet své radosti i bolesti. Za důležité považuji, že naše společenství nebude uzavřené.

Pavla Povolná

Asi tak, abychom o sobě ve sboru vzájemně věděli.

Ludmila Dorschnerová

Ustanovení Církevních řádů, která mají být ve shodě se svědectvím Písem svatých, předpokládají vzdělávání se v Písmu nejen jeho každodenním čtením, ale také rozhovorem o něm, přemýšlením, co přináší do mého života, předpokládají modlitební prosby o to, abychom mu porozuměli. Jde také o rozhovory s ostatními nejen o duchovním životě, o umění naslouchat jejich problémům, vyslovit svůj názor, poradit a někdy i napomenout, pomáhat, zachovávat mlčení při případném svěřeném tajemství, nevyvolávat rozmlísky apod. Toto všechno je velmi těžké. Jsme jen lidé a nejsme dostatečně připraveni toto všechno plnit. Musíme se však snažit a prosit za to na modlitbách, i když se nám to mnohdy nedaří. Směřujeme proto ve víře ke smířování, společnému hledání pravdy, upřímnému a otevřenému rozhovoru s kazatelem, staršími i s ostatními členy sboru. I já chci dbát o bratrskou a sesterskou odpovědnost, neustrnout jen na starých tradicích, ale také hledat možnosti něčeho nového a živého.

2. Čeho si na současném sboru nejvíce ceníte?

Pavla Povolná

Jeho otevřenosti pro nově příchozí a neagresivní prezentace víry a věcí, které patří k životu křesťana.

Daniela Bísková

Cením si přátelskosti.

Ludmila Dorschnerová

Cením si všech členů sboru, kteří jsou ochotni podle svých možností pomáhat nejen ve sboru, ale všude tam, kde je to třeba. Velice si cením práce br. faráře a jeho rodiny. Jejich příchod vnesl do našeho sboru novou energii, a to jak po stránce duchovní, tak i ostatních činností (velmi komunikativní spolupráce se staršími, jejich zapojení do příprav shromáždění, biblické hodiny nejen v Počernicích, ale i jinde, práce s dětmi nejen v nedělní škole, ale i ve škole např. v Zelenči a i jiné organizační práce). Cením si jejich výborného přístupu nejen ke členům sboru, ale i všem příchozím. Vždy si najdou čas k rozhovoru s kýmkoli o otázkách teologických, ale také o soukromých problémech, což velmi pomáhá. Sbor je velmi otevřený a případné nedorozumění je řešeno.

3. Co je podle Vás největší slabinou / nešvarem našeho sboru?

Daniela Bísková

Nešvar / slabina – spíše nedostatek: Někdy přemýšlím o tom, že může být velmi obtížné překonat plot, branku (ještě než jsme v Počernicích bydleli, chtěli jsme zde být na bohoslužbách a netušili jsme, že branka se těžko otvírá, mysleli jsme, že je zamčeno a tak jsme zase odešli), vstup do suterénu ... Pro nově přistěhovalé do Horních Počernic a okolí, kteří nejsou v ČCE pevně zakotveni, mohou být tyto „překážky“ nezdolatelné. V tom jsme, myslím, ve zřetelné nevýhodě ve srovnání s ostatními církvemi v Počernicích. Jsou to však vnější zábrany, které snad lze překonávat naší otevřeností, přátelskostí, zaujetím.

Pavla Povolná

Cítím svoje vlastní slabiny, mým prostřednictvím jsou i slabinami sboru...

Ludmila Dorschnerová

Za slabinu považuji, že se sboru dosud nepodařilo získat konfirmandy ke schůzkám mládeže a zapojit je do celkové práce sboru. Toto není jen stávající slabina, ale již déle trvající. Dále se nedaří vyvinout dostatečnou aktivitu pro účast na setkáních v týdnu (modlitební týden, modlitební den žen, shromáždění na Zelený čtvrtek, Nanebevstoupení Páně apod.) Přiznávám, že i mně někdy tyto aktivity unikají, ale chtěla bych to změnit.

Program sborových setkání v prosinci 2011 a v lednu 2012

Neděle 11.12. (3.adventní)	bohoslužby v 9.30
Neděle 18.12. (4.adventní)	bohoslužby v 9.30 vánoční slavnost dětí s básničkami a vánoční hrou „Zpráva na první stranu“
Sobota 24.12.	štědrovečerní pobožnost kolem stolu v 16.00
Neděle 25.12. (Hod Boží vánoční)	bohoslužby v 9.30 s Večeří Páně
Neděle 1.1.2012 (Nový rok)	bohoslužby v 9.30 s Večeří Páně
Neděle 8.1.	bohoslužby v 9.30
Neděle 15. 1.	bohoslužby v 9.30
Neděle 22.1.	bohoslužby v 9.30 – host br. Olin Běťák (Letohrad)
Neděle 29.1.	bohoslužby v 9.30

Během nedělních bohoslužeb probíhá pro děti nedělní škola

Biblické hodiny se konají vždy v 18.30:

Úterý 6.12. na faře

Úterý 13.12. u Eliášových v Klánovicích

Úterý 3.1.2012 na faře

Úterý 10.1.2012 u ses. Pfannové v Újezdě nad Lesy

Úterý 17.1. nebude (schůze senior. výboru)

Úterý 24.1.2012 u Eliášových v Klánovicích

Úterý 31.1.2012 na faře

Konfirmační cvičení: čt 1., 8., a 15.12. v 17.00 na faře a pak v lednu pravidelně

Střední generace: čt 15.12. u Daniely a Tomáše Bískových v HP v 19.30

čt 19.1.2012 na faře

Staršovstvo: út 6.12.2011 a 3.1.2012 v 19.30 na faře

Děti se scházejí v zelenečské základní škole vždy ve středu ve 13 hodin

**Ekumena: Na Štědrý den ve 14.00 vystoupení ekumenického pěveckého sboru
hornopočernických církví na nádvoří Chvalského zámku**

Srdečně zveme všechny do všech shromáždění našeho sboru!

Úřední hodiny kazatele: út 16.00-17.30, st 9.00 -11.00, pá 9.00-11.00.

Adresa farního sboru: Třebešovská 2101/46, Praha 9 -Horní Počernice, PSČ 193 00

Bankovní spojení: č.ú. 243959339/0800, Telefon sboru : 281 922 216

Mobil kazatele: 776 303 960, Mobil kurátora: 737 645 375, 602 160 117

www stránky sboru: <http://horni-pocernice.evangelnet.cz>